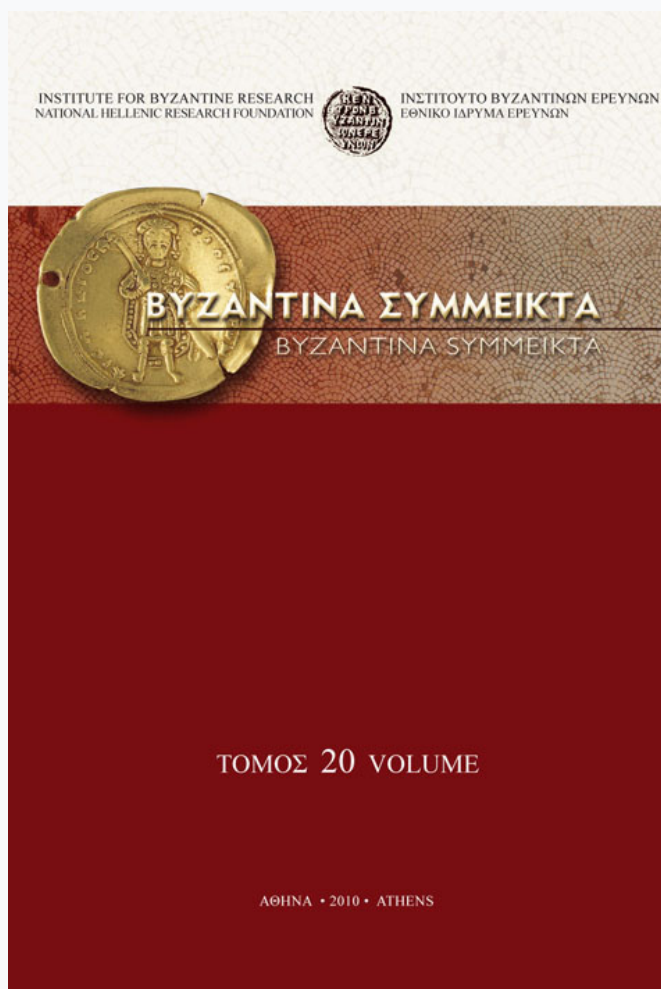

Byzantina Symmeikta

Vol 20 (2010)

BYZANTINA SYMMEIKTA 20

Βιβλιοκρισία του: R. GOUNELLE (ed.), Les recensions byzantines de l'Évangile de Nicodème [Corpus Christianorum. Series apocryphorum, Instrumenta 3], Turnhout, Brepols 2008

Στυλιανός ΛΑΜΠΑΚΗΣ

doi: [10.12681/byzsym.1004](https://doi.org/10.12681/byzsym.1004)

Copyright © 2014, Στυλιανός ΛΑΜΠΑΚΗΣ

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

ΛΑΜΠΑΚΗΣ Σ. (2010). Βιβλιοκρισία του: R. GOUNELLE (ed.), Les recensions byzantines de l'Évangile de Nicodème [Corpus Christianorum. Series apocryphorum, Instrumenta 3], Turnhout, Brepols 2008. *Byzantina Symmeikta*, 20, 315–322. <https://doi.org/10.12681/byzsym.1004>

R. GOUNELLE, *Les recensions byzantines de l'Évangile de Nicodème* [Corpus Christianorum. Series apocryphorum, Instrumenta 3], Turnhout, Brepols 2008, 332 σσ. (ISBN 978-2-503-52813-7).

Ἡ ἀρχικὴ μορφή τοῦ νεοδιαθητικοῦ ἀποκρύφου *Acta Pilati* [στὸ ἐξῆς: *Πράξεις τοῦ Πιλάτου*], τὸ ὁποῖο εἶναι γνωστὸ καὶ ὡς *Εὐαγγέλιον τοῦ Νικοδήμου*, συντάχθηκε στὰ ἑλληνικὰ γύρω στὰ μέσα τοῦ 4ου αἰ., καὶ ἔκτοτε τὸ κείμενο («ἑλληνικὴ παραλλαγή Α», ὅπως εἶναι γνωστὴ στὴν βιβλιογραφία) γνώρισε εὐρύτατη διάδοση εἴτε μὲ ἐπανειλημμένες ἀντιγραφές τοῦ πρωτοτύπου, εἴτε μὲ μεταφράσεις στὰ λατινικά, τὰ κοπτικά, τὰ συριακά, τὰ ἀραμαϊκά, τὰ ἀρμενικά, τὰ γεωργιανά. Ὁ τίτλος *Εὐαγγέλιον τοῦ Νικοδήμου* χρησιμοποιεῖται περίπου ἀπὸ τὸν 12ο αἰ. καὶ ἐξῆς καὶ προσδιορίζει κυρίως τὴν ἐπαυξημένη μορφή τοῦ κειμένου, στὴν ὁποία, στὸν ἀρχικὸ πυρήνα τῶν *Πράξεων τοῦ Πιλάτου* (ποὺ ἐξιστοροῦν τὰ σχετικὰ μὲ τὴν δίκη, τὸν σταυρικὸ θάνατο, τὴν ταφή, τὴν Ἀνάσταση καὶ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου) ἔχει προστεθεῖ καὶ ἡ ἀφήγηση γιὰ τὴν Κάθοδό Του στὸν Ἄδη. Ἀρκετὲς εἶναι οἱ βυζαντινὲς καὶ μεταβυζαντινὲς ἐπεξεργασίες τῆς νεώτερης αὐτῆς παραλλαγῆς, ἀλλὰ καὶ οἱ λατινικὲς ἐκδοχές της (οἱ τελευταῖες διακρίνονται σὲ δύο ομάδες, γνωστὲς ὡς «λατινικὴ παραλλαγή Α» [ἡ πιὸ διαδεδομένη] καὶ «λατινικὴ παραλλαγή Β» ἀντιστοίχως, οἱ ὁποῖες συνετέλεσαν στὴν διάδοση τοῦ κειμένου στὴν Δύση μέσω περαιτέρω ἀντιγραφῶν, διασκευῶν καὶ μεταφράσεων σὲ νεώτερες λατινογενεῖς γλῶσσες).

Πλουσιότατη, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ περίπλοκη εἶναι λοιπὸν ἡ παράδοση τοῦ κειμένου καὶ πάρα πολλὰ τὰ προβλήματα ποὺ παρουσιάζει ἡ μελέτη του. Δυσχερὲστατη εἶναι ἐπίσης ἡ ἀκριβὴς χρονολόγηση καὶ ἡ ἐξακριβώση τῶν ἀλληλεπιδράσεων μεταξὺ τῶν διαφορῶν παραλλαγῶν, καθὼς τὶς

περισσότερες φορές δὲν ὑπάρχουν προκαταρκτικὲς μελέτες, οὔτε καὶ σύγχρονες ἐκδόσεις τους.

Ἡ διαπίστωση αὐτὴ ἰσχύει κατ' ἐξοχὴν γιὰ τὴν βυζαντινὴ παραλλαγή, προσιτὴ ἕως τώρα μόνο στὴν παλαιὰ ἔκδοση τοῦ C. von Tischendorf¹. Εἶναι λοιπὸν ἰδιαίτερος εὐπρόσδεκτο τὸ βιβλίον τοῦ R. Gounelle, ὁ ὁποῖος, μετὰ ἀπὸ σειρὰ συναφῶν ἐργασιῶν², ἐξετάζει ἀναλυτικότερα ἀκριβῶς τὴν συγκεκριμένη παραλλαγή, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ὡς «ἐλληνικὴ παραλλαγή Β» στὴν προαναφερθεῖσα ἔκδοση τοῦ Tischendorf· ὁ συγγραφέας χρησιμοποιεῖ ὅμως τὸ σύμβολο M (*recension grecque Médiévale*) στὴν παρούσα ἔκδοση, πρὸς ἀποφυγὴν σύγχυσης μὲ τὴν λατινικὴ παραλλαγή Β.

Ἡ βυζαντινὴ παραλλαγή λοιπὸν (στὸ ἐξῆς: «παραλλαγή Μ») καὶ οἱ διαδοχικὲς ἐπεξεργασίες της ἐκδίδονται γιὰ πρώτη φορὰ συστηματικὰ μὲ βάση ὅλα τὰ χειρόγραφα καὶ μὲ τὶς σύγχρονες μεθόδους τῆς φιλολογικῆς ἔρευνας. Ἐκτενέστατη εἰσαγωγὴ 170 σελίδων συνοδεύει τὴν ἔκδοση καὶ παρουσιάζει- ἢ καλύπτει ἐπανατοποθετεῖ- ἀναλυτικὰ ὅλα τὰ προβλήματα ποὺ σχετίζονται μὲ τὸ ἔργο.

Προτάσσονται ἡ βιβλιογραφία καὶ οἱ βραχυγραφίες (σσ. 13-17) καὶ τὸ πρῶτο τμῆμα τῆς εἰσαγωγῆς (σσ. 19-29) εἶναι ἀφιερωμένο στὴν ἀνασκόπηση τῆς παλαιότερης ἔρευνας. Ἀπὸ πολὺ νωρὶς ἡ ἐλληνικὴ παραλλαγή Μ εἶχε προκαλέσει «διάλογο» μεταξὺ δύο γνωστότατων καὶ σημαντικῶν μελετητῶν τῆς βιβλικῆς καὶ τῆς πατερικῆς γραμματείας τοῦ J. Rendel Harris (ὁ ὁποῖος εἶχε προσπαθήσει νὰ δεῖξει ὅτι τὸ *Εὐαγγέλιον*

1. C. VON TISCHENDORF, *Evangelia Apocrypha*, Leipzig 1853 καὶ ²1876 (καὶ σὲ ἀναστατικὲς ἐκδόσεις: Hildesheim 1966 καὶ Ἀθήνα 1976), σσ. 287-332.

2. Ἑνδεκτικά: R. GOUNELLE, *Recherches sur les Actes apocryphes de Pilate grecs, recension B*, τόμ. 2, (Mémoire de D.É.A., Université; Paris X-Nanterre 1991). Τα κυριότερα πορίσματα τῆς ἔρευνας περιλαμβάνονται καὶ στὸ ἄρθρο τοῦ ἸΔΙΟΥ, *Acta Pilati grecs B (BHG 779u-w)-traditions textuelles, Recherches Augustiniennes* 26 (1992), 273-294. Εἶχε προηγηθεῖ καὶ γαλλικὴ μετάφραση (σὲ συνεργασία μὲ τὸν Z. IZYDORCZYK) τῆς λατινικῆς παραλλαγῆς Α: *L'Evangile de Nicodème ou les Actes faits sous Ponce Pilate (recension latine A) suivi de La lettre de Pilate à l'empereur Claude*, Turnhout 1997. Πβλ. ἐπίσης R. GOUNELLE – Z. IZYDORCZYK, *Thematic Bibliography of the Acts of Pilate*, στὸν τόμο Z. IZYDORCZYK (ἐκδ.), *The Medieval Gospel of Nicodemus. Texts, Intertexts and Contexts in Western Europe* (Mediaeval and Renaissance Texts and Studies, 158), Tempe, Arizona 1997, 419-532, καὶ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ, *Thematic Bibliography of the Acts of Pilate. Addenda et Corrigenda, Apocrypha* 11 (2000), 259-292.

τοῦ Νικοδήμου δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα εἶδος κέντρωνος ἀπὸ τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου³), καὶ τοῦ E. von Dobschütz⁴, ὁ ὁποῖος δὲν δεχόταν τὴν ἄποψη τοῦ Haggis, εἶχε προτείνει χρονολόγηση τῆς παραλλαγῆς Μ στὴν μεσοβυζαντινὴ ἐποχὴ (8ος-10ος αἰ.) καὶ εἶχε ἐπισημάνει ὅτι παρουσιάζει ὁμοιότητες πρὸς τὶς λατινικὲς παραλλαγές⁵. Οἱ ἐκτενεῖς ἀναφορὲς τοῦ G. Millet⁶ στὸ *Εὐαγγέλιον τοῦ Νικοδήμου* εἶχαν συντελέσει ὥστε νὰ θεωρηθεῖ ὅτι στὸ κείμενο αὐτὸ ἀνάγεται ὁ εἰκονογραφικὸς τύπος τῆς Ἀναστάσεως, οἱ νεώτερες ἔρευνες ὅμως εἶναι περισσότερο ἐπιφυλακτικὲς καὶ ἀποφεύγουν τὶς ὑπεραπλουστευμένες αὐτὲς ἐκτιμήσεις⁷. Ἐπίσης ἔχει συζητηθεῖ ἀρκετὰ καὶ τὸ πρόβλημα τῆς σχέσης τοῦ *Εὐαγγελίου τοῦ Νικοδήμου* μὲ τοὺς πολυάριθμους βυζαντινοὺς καὶ μεταβυζαντινοὺς (λογίους ἢ δημωδεστέρους, ἀνωνύμους ἢ ἐπωνύμους) θρήνους τῆς Θεοτόκου, μὲ τὸ δράμα *Χριστὸς Πάσχων*, καθὼς καὶ μὲ τὸν κυπριακὸ *Κύκλο τῶν Παθῶν*. Τὸ ἐρώτημα ἂν (καὶ σὲ ποιὲς περιπτώσεις) ὑπάρχει ἄμηση ἐξάρτηση, ἢ ἂν οἱ ὁμοιότητες καὶ τὰ παράλληλα ὀφείλονται (καὶ σὲ ποιοῦ βαθμὸ) σὲ κοινὴ παράδοση εἶναι πολυσυζητημένο καὶ δύσκολο νὰ ἀπαντηθεῖ⁸.

Στὸ δεῦτερο εἰσαγωγικὸ κεφάλαιο (σσ. 31-107) διακρίνονται τέσσερις ἐπεξεργασίες τῆς βυζαντινῆς παραλλαγῆς: ἡ πρώτη (M1) ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενο ταυτίζεται μὲ τὴν μορφὴ ποὺ εἶχε ἐκδώσει ὁ Tischendorf. Ὁ συγγραφέας διαφοροποιεῖται ἀπὸ τὴν παλαιότερη ἄποψη τοῦ E. von Dobschütz⁹, ὡς πρὸς τὸ ὅτι θεωρεῖ πὼς τὸ κείμενο M1 ἀποτελεῖ

3. J. RENDEL HARRIS, *The Homeric Centones and the Acts of Pilate*, London 1898.

4. Σὲ βιβλιοκρισίᾳ ποὺ δημοσίευσε στὴν *Theologische Literaturzeitung* 11 (1899), 333-335.

5. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν βιβλιοκρισίᾳ ποὺ σημειώνεται στὴν προηγούμενη σημείωση, βλ. καὶ τοῦ ΙΔΙΟΥ, *Christusbilder. Untersuchungen zur christlichen Legende* (TU 18), Leipzig 1899, κυρίως 207.

6. G. MILLET, *Recherches sur l'iconographie de l'Évangile aux XIe, XVe et XVIe siècles d'après les monuments de Mistra, de la Macédoine et du Mont Athos*, Paris 1916.

7. Βλ. A. KARTSONIS, *Anastasis. The Making of an Image*, Princeton, NJ 1986, κυρίως 10-18.

8. Γιὰ τὰ κείμενα: M. ALEXIOU, *The Lament of the Virgin in Byzantine Literature and Modern Greek Folk-song*, *BMGS* 1 (1975), 111-140, καὶ (συνοπτικότερα) ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ, *The Ritual Lament in Greek Tradition*, second edition revised by D. YATROMANOLAKIS and P. ROILLOS, Lanham, Maryland 2002 62-78 [καὶ ἑλληνικὴ μετάφραση: Ὁ τελετουργικὸς θρήνος στὴν ἑλληνικὴ παράδοση, Ἀθήνα 2002, 125-146].

9. Βλ. σημ. 4, 5.

ἐπεξεργασμένη μετάφραση τῆς λατινικῆς παραλλαγῆς A¹⁰. Ὡς πρὸς τὴν χρονολόγησιν, προτείνει τὸν 9ο/10ο αἰ. Ἀπὸ τὴν παραλλαγὴ M1 προήλθε ἡ μορφὴ M2, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τάσιν ἐμπλουτισμοῦ καὶ διεύρυνσης τοῦ προτύπου τῆς, καὶ πιθανότατα τοποθετεῖται μεταξὺ 12ου καὶ 14ου αἰ. Ἡ παραλλαγὴ M2 μὲ τὴν σειρὰ τῆς ἀπετέλεσε ἀντικείμενο περαιτέρω ἐπεξεργασίας, ἀπὸ τὴν ὁποία προέκυψε ἡ παραλλαγὴ M3, τὸν 14ο/15ο αἰ. Τέλος, ὑπάρχουν καὶ οἱ ὅψιμες παραλλαγές (παραλλαγὴ M4), ἐπὶ τὰ συνολικά, ποὺ διασώζονται σὲ ἀθωνικά χειρόγραφα (ἓνα τοῦ 18ου καὶ ἕξι τοῦ 19ου αἰ.), οἱ ὁποῖες μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ὅτι ἀποτελοῦν τὴν τέταρτη καὶ τελευταία φάσιν στὶς διαδοχικὰ διασκευὰς τοῦ κειμένου (δὲν λαμβάνονται ὅμως ὑπ' ὄψιν στὴν παροῦσα ἔκδοσις, καθὼς ὁ συγγραφέας δὲν εἶχε πρόσβαση στὰ μεταγενέστερα αὐτὰ χειρόγραφα).

Οἱ διασκευαστὲς βεβαίως σὲ κάθε περίπτωση ἔχουν χρησιμοποιήσει εὐρύτατα τὰ στοιχεῖα τῆς παράδοσης, μὲ ἐμφανῆ τὴν τάσιν νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὶς διηγήσεις τῶν κανονικῶν Εὐαγγελίων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Γιὰ τὶς ἀκριβεῖς πηγὰς τοὺς πάντως δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος, καθὼς τὰ μοτίβα ποὺ ἐμπλέκονται εἶναι πολλὰ. Μποροῦν πάντως νὰ ἐπισημανθοῦν παράλληλα σὲ βυζαντινὰ καὶ μεταβυζαντινὰ κείμενα (ὁμιλητικά, λειτουργικά, ὑμνογραφικά, ἀγιολογικά καὶ ἄλλα), καὶ ὁ συγγραφέας ἐπιχειρεῖ (κυρίως στὰ σχετικὰ μὲ τὴν διαμόρφωσιν τῆς παραλλαγῆς M1, σελ. 31-73) ἀναλυτικὸς συσχετισμοὺς, ὑποδεικνύοντας ὁμοιότητες καὶ διαφορὰς στὴν προσέγγισιν τοῦ θέματος. Ὅπως εἶναι φυσικό, ἰδιαίτερος τονίζονται τὰ σχετικὰ μὲ τὸ Θεῖο Πάθος καὶ μὲ τὴν παρουσία καὶ τὸν θρῆνον τῆς Θεοτόκου. Τὸ θέμα βεβαίως εἶναι πολὺπλοκο καὶ δὲν ἐξαντλεῖται στὸ πλαίσιο μίας εἰσαγωγῆς· οἱ παρατηρήσεις πάντως τοῦ συγγραφέα εἶναι εὐπρόσδεκτη συμβολὴ στὴν συζήτηση περὶ τῶν συναφῶν θεμάτων καὶ θὰ συμβάλουν στὶς σχετικὰς ἔρευνες. Κάποιες βιβλιογραφικὰς συμπληρώσεις εἶναι ἀπαραίτητες¹¹: μὲ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Γεωργίου Νικομηδείας *τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Παρασκευῇ* ἔχει ἀσχοληθεῖ

10. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ συγγραφέας φαίνεται πάντως κάπως ἐπιφυλακτικὸς ὡς πρὸς τὴν ἀποψη αὐτῇ (στὴν σ. 50, σημ. 1).

11. Παράλληλα μὲ τὴν παλαιότερη βιβλιογραφία, γιὰ νὰ ἀποδοθεῖ ἀκριβέστερα ἡ ἐξέλιξις τῆς ἔρευνας, σημειώνονται καὶ ὀρισμένα πρόσφατα δημοσιεύματα, τὰ ὁποῖα ὁ συγγραφέας γιὰ λόγους χρονολογικοῦς [ὁ πρόλογος τοῦ φέρει χρονολογικὴ ἔνδειξις «φθινόπωρο 2004»] δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τὰ ἔχει στὴν διάθεσίν του.

ἡ Ν. Τσιρώνη¹². Στὴν πλούσια παράδοση τοῦ εἵδους συγκαταλέγεται καὶ παρεμφερὲς ἔμμετρη ὁμιλία (μὲ τὴν μορφὴ «ἡθοποιίας») τοῦ μητροπολίτη Ρόδου Νείλου (α' μισὸ 15ου αἰ.), ποὺ ἔχει δημοσιεύσει ὁ Ἀ. Παναγιώτου¹³. Ἐπίσης ἔχει κυκλοφορήσει καὶ ὁ δεύτερος τόμος τῆς *Ιστορίας τῆς Βυζαντινῆς Λογοτεχνίας* τοῦ Α. Kazhdan, ὅπου γίνεται λόγος καὶ περὶ Γεωργίου Νικομηδεῖας καὶ ἄλλων συγγραφέων θεομητορικῶν ὁμιλιῶν τῆς Μεσοβυζαντινῆς περιόδου¹⁴. Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι στὰ σχετικὰ μὲ τὸν κυπριακὸ *Κύκλο τῶν Παθῶν* δὲν ἀναφέρεται ἡ πρώτη δημοσίευση τοῦ κειμένου ἀπὸ τὸν Σ. Λάμπρο¹⁵. Αὐτὰ ὡς πρὸς τὰ βυζαντινὰ κείμενα.

12. N. TSIRONIS, George of Nicomedia: Convention and Originality in the Homily on Good Friday, *Studia Patristica* 30 (1997), 332-336 (καὶ στὸν δικτυακὸ τόπο www.myriobiblos.gr/texts/english/tsironi_nicomedia.html#27). Ἡ διατριβὴ τῆς ἴδιας γιὰ τὸ θέμα τοῦ θρήνου τῆς Θεοτόκου ἀπὸ τὸν Ρωμανὸ ἕως τὸν Γεώργιο Νικομηδεῖας (*The Lament of the Virgin Mary from Romanos the Melode to George of Nicomedia: an Aspect of the Development of the Marian Cult*, Diss. London King's College, 1998) εἶναι ὑπὸ ἐκδόση. Χρήσιμα στοιχεῖα γιὰ τὸ θέμα καὶ στὰ ἄρθρα THE ΙΔΙΑΣ, Historicity and Poetry in ninth-century Homiletics: the Homilies of Patriarch Photios and George of Nicomedia, στὸν τόμο *Preacher and Audience. Studies in Early Christian and Byzantine Homiletics*. Edited by M. B. CUNNINGHAM and P. ALLEN, Leiden-Boston-Köln 1998 (πβλ. καὶ www.myriobiblos.gr/texts/english/tsironi_historicity.html) καὶ From poetry to Liturgy: the cult of the Virgin in the Middle Byzantine Era, στὸν τόμο *Images of the Mother of God. Perceptions of the Theotokos in Byzantium*, edited by M. VASSILAKI, Ashgate 2005, 91-117.

13. Α. Δ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ, Νείλου μητροπολίτου Ρόδου «Ἠθοποιία» ὡς ἐκ προσώπου τῆς Θεομήτορος, *Ἀθηνᾶ* 81 (1990-1996), 443-454. Ἐπίσης στὰ γραφόμενα τῶν σελ. 60-61 τοῦ βιβλίου (περὶ τῶν ὁμοιοτήτων μεταξὺ τοῦ λόγου τοῦ Μαξίμου Πλανοῦδη καὶ τῆς *Ἠθοποιίας* τοῦ Γεωργίου Λαπίθου) θὰ μπορούσε νὰ προστεθεῖ καὶ τὸ ἄρθρο τοῦ F. TINNEFELD, Der Schluß der Marienklage des Lapithes: ein Plagiat aus der Planudes-Predigt auf die Grablegung Christi, *Orthodoxes Forum* 6 (1992), 51-57.

14. Α. KAZHDAN, *A History of Byzantine Literature 850-1000*, Athens 2006, 38-40, 263-264 κ. ἄ.

15. Σ. ΛΑΜΠΡΟΣ, Βυζαντινὰ σκηνοθετικὴ διάταξις τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ, *NE* 13 (1916), 381-407. Προσθετέα καὶ ἡ μελέτῃ τοῦ Β. ΠΟΥΧΝΕΡ, Θεατρολογικὲς παρατηρήσεις γιὰ τὸν *Κύκλο τῶν Παθῶν* τῆς Κύπρου, *EKEE* 12 (1983), 87-107 [καὶ στὰ *Πεπραγμένα Β' Διεθνoῦς Κυπριολογικοῦ Συνεδρίου*, τόμ. 2, Λευκωσία 1986, 447-466, ἀναδημοσιευμένη στὸ βιβλίο ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ, *Ιστορικὰ τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου*, Ἀθήνα 1984, 91-107, 181-194]. Βλ. ἐπίσης καὶ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ, *Ἡ Κύπρος τῶν Σταυροφόρων καὶ τὸ θρησκευτικὸ θέατρο τοῦ Μεσαίωνα*, Λευκωσία 2004 καὶ W. PUCHNER – N. CONOMIS, *The Crusader Kingdom of Cyprus-a theatre province of Medieval Europe? Including a critical edition of the Cyprus Passion cycle and the "Repraesentatio figurata" of the Presentation of the Virgin in the*

Ὡς πρὸς τὰ δημοδέστερα, οἱ Στίχοι θρηνητικοὶ εἰς τὸν ἐπιτάφιον Θρῆνον τοῦ Λεονάρδου Ντελλαπόρτα¹⁶ εἶχαν ἐκδοθεῖ ἤδη ἀπὸ τὸ 1995 στὴν συγκεντρωτικὴ ἔκδοση τῶν στιχουργημάτων τοῦ ποιητῆ ἀπὸ τὸν Μ. Ι. Μανούσακα¹⁷. Γιὰ τὸν ἀνώνυμο κρητικὸ Θρῆνο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ὁ συγγραφέας ἀναγκαστικὰ χρησιμοποίησε τὴν παλαιότερη ἔκδοση τοῦ Μ. Ι. Μανούσακα¹⁸, ἀφοῦ ὅταν ὁλοκληρώθηκε ἡ εἰσαγωγή δὲν εἶχε δημοσιευθεῖ ἡ νέα ἔκδοση τοῦ W. F. Bakker¹⁹. Δὲν ἀναφέρεται ὅμως καθόλου (ἂν καὶ εἶχε ἀναλυθεῖ ἀπὸ τὸν Μανούσακα²⁰) τὸ συναφὲς στιχουργημα τοῦ Ἀκακίου Διακρούση (2ο μισὸ τοῦ 17ου αἰ.) Πένθος τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Παρασκευῇ²¹, ποὺ ἀποτελεῖ διασκευὴ καὶ ἀνάπτυξη τοῦ προαναφερθέντος Θρήνου σὲ ὁμοιοκαταληκτοὺς δεκαπεντασυλλάβους²², καὶ εἶναι μία ἀκόμα ἐνδιαφέρουσα περίπτωση περαιτέρω ἐπεξεργασίας τοῦ παραδοσιακοῦ ὕλικου, ὅπως ἐξ ἄλλου καὶ οἱ νεώτεροι κυπριακοὶ θρῆνοι τῆς Θεοτόκου, στοὺς ὁποίους παραπέμπει ὁ συγγραφέας. Ἔχει ἐκδοθεῖ ἐπίσης καὶ τὸ κρητικὸ ποίημα Παλαιὰ καὶ Νέα Διαθήκη²³. Τὸ

Temple, Athens 2006, ὅπου καὶ νέα κριτικὴ ἔκδοση τοῦ κεμένου, μὲ πλούσια σχόλια καὶ συσχετίσεις πρὸς τὴν βυζαντινὴ, τὴν μεταβυζαντινὴ καὶ τὴν νεοελληνικὴ παράδοση.

16. Τοὺς ὁποίους ὁ συγγραφέας γνωρίζει ἀπὸ τὴν μονογραφίαν τοῦ B. BOUVIER, *Le Mirologue de la Vierge*, Genève 1976.

17. Λεονάρδου Ντελλαπόρτα ποιήματα 1403/1411, ἔκδ. Μ. Ι. ΜΑΝΟΥΣΑΚΑ, Ἀθήνα 1995, σσ. 335-363.

18. Μ. Ι. ΜΑΝΟΥΣΑΚΑΣ, «Ἑλληνικὰ ποιήματα γιὰ τὴ Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ», *Mélanges offerts à Octave et Melpo Merlier*, τόμ. 2, Ἀθήνα 1956, 49-74.

19. Θρῆνος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου λεγόμενος τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Παρασκευῇ. Κριτικὴ ἔκδοση, ἐπιμέλεια W. F. BAKKER, Ἀθήνα 2005, μὲ πλουσιότατο σχολιασμὸ καὶ ἀναφορὲς σὲ παράλληλα κείμενα. Ἐνα ἀκόμα ἀνάλογο στιχουργημα εἶχε δημοσιεύσει ὁ ἴδιος, *Στίχοι ψαλλόμενοι τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Παρασκευῇ*, *Θησαυροίσματα* 32 (2002), 33-80.

20. Μ. Ι. ΜΑΝΟΥΣΑΚΑΣ, «Ἑλληνικὰ ποιήματα», 61-64.

21. Ἐκδίδεται σὲ παράρτημα ἀπὸ τὸν BAKKER, *Θρῆνος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου*, 228-235, ὅπου καὶ παραπομπὲς στὶς προηγούμενες ἐκδόσεις.

22. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ μαρτυρία ὅτι ἕως καὶ πρὶν ἀπὸ 100 χρόνια διαβαζόταν (ὡς ἀνώνυμο κείμενο) στὴν Φουρνὴ Μεραμπέλλου τῆς Κρήτης κατὰ τὴν περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου. Βλ. Μ. ΑΜΑΡΙΩΤΟΥ, Ἡ «Περισταμένη τῷ Σταυρῷ», *Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Κρητικῶν Σπουδῶν* 2 (1939), 313-323, ΜΑΝΟΥΣΑΚΑΣ, «Ἑλληνικὰ ποιήματα», 61-62 καὶ BAKKER, *Θρῆνος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου*, 114-115.

23. Στὸ ὁποῖο ὑπάρχει γενικότερη ἀναφορὰ (σ. 68, σημ. 2) μὲ βάση τὰ γραφόμενα τῶν W. F. BAKKER – D. M. L. PHILIPIDES, *The Lament of the Virgin by Ephraem the Syrian*, στὸν τόμο *Ἐνθύμησις Ν. Μ. Παναγιωτάκη*, Ἡράκλειο 2002, 39-55.

παράλληλο ποὺ σημειώνεται καταλαμβάνει τοὺς στίχους 3824-3833 τοῦ ποιήματος²⁴, τὸ ὁποῖο οὐσιαστικὰ στὸ κεντρικὸ τμήμα του, ὅπως χαρακτηριστικότερα γράφει ὁ Β. Ποῦχνερ²⁵, τείνει νὰ μετατραπῇ σὲ ἓνα εἶδος *Planctus Mariae*²⁶.

Τὸ τελευταῖο τμήμα τῆς εἰσαγωγῆς (σσ. 109-170) ἐπικεντρώνεται στὰ 31 χειρόγραφα ποὺ παραδίδουν τὸ κείμενο. Ἀπαριθμοῦνται καὶ περιγράφονται λεπτομερέστερα²⁷ καὶ ἀναλυτικὰ κατὰ παραλλαγή, ἐξακριβώνονται οἱ μεταξὺ τους σχέσεις καὶ καταρτίζεται τὸ στέμμα, τόσο τῆς κάθε παραλλαγῆς χωριστά, ὅσο καὶ τὸ γενικό. Τουλάχιστον 10 ἀπὸ τὰ χειρόγραφα προέρχονται ἀπὸ τὴν Κρήτη.

Ἡ ἔκδοση τῶν κειμένων (σσ. 171-321) εἶναι διατεταγμένη σὲ τέσσερις στήλες: οἱ παραλλαγές M1 καὶ M2, παρὰ τὶς διαφορές τους, ἐκδίδονται συνοπτικὰ στὶς ζυγές σελίδες καὶ ἡ παραλλαγή M3, συνοδευόμενη ἀπὸ γαλλικὴ μετάφραση καὶ ὁρισμένα σύντομα σχόλια, στὶς μονές. Τρία σύντομα εὑρετήρια (α. τῶν βιβλικῶν χωρίων, β. τῶν ἀρχαίων συγγραφέων [δηλ. τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ βυζαντινῶν καὶ μεταβυζαντινῶν συγγραφέων] καὶ γ. τῶν χειρογράφων, σσ. 323-327) συμπληρώνουν τὴν πολυδιάστατη καὶ χρησιμότητα αὐτὴ ἔρευνα.

24. Κατὰ τὴν ἔκδοση (ἀπὸ τὰ κατάλοιπα τοῦ ἀεμινήστου Ν. Μ. ΠΑΝΑΓΩΤΑΚΗ), *Παλαιὰ καὶ Νέα Διαθήκη, ἀνώνυμο κρητικὸ ποίημα (τέλη 15ου - ἀρχὲς 16ου αἰ.)* ἐπιμέλεια: Σ. ΚΑΚΑΜΑΝΗΣ – Γ. Κ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ, Βενετία 2004, σ. 113.

25. Β. ΠΟΥΧΝΕΡ, «Παλαιὰ καὶ Νέα Διαθήκη». *Ἀνώνυμο Κρητικὸ ποίημα. Σχόλια καὶ παρατηρήσεις*, Βενετία 2009, 257, ἐπίσης μὲ πλουσιότατο ὕλικὸ καὶ διαχρονικὲς συσχετίσεις.

26. Ὅσο καὶ ἂν ἀποτελεῖ κοινοτυπία, θυμίζουμε ἐδῶ ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς Πάσχων οὐσιαστικὰ εἶναι ἓνα εἶδος *Planctus Mariae*. Βλ. μεταξὺ ἄλλων καὶ W. PUCHNER, Theaterwissenschaftliche und andere Anmerkungen zum *Christus Patiens*, *Anzeiger der phil.-hist. Klasse der Oesterreichische Akademie der Wissenschaften*, 129 (1992), 93-143 [καὶ στὰ ἑλληνικὰ μὲ τὸν τίτλο «Χριστὸς Πάσχων καὶ ἀρχαία τραγωδία» στὸ βιβλίο ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ, *Ἀνιχνεύοντας τὴ θεατρικὴ παράδοση*, Ἀθήνα 1995, 51-113, ἐπίσης μὲ πολλὲς συγκρίσεις καὶ πρὸς τὶς παρεμφερεῖς παραδόσεις.

27. Στὴν περιγραφὴ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κώδικα 2319 προσθετέα καὶ παραπομπὴ στὸν κατάλογο τοῦ Λ. ΠΟΛΙΤΗ, *Κατάλογος χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος ἀρ. 1857-2500*, Ἀθήναι 1991, 331-332, ὅπου καὶ ὀρθὴ μεταγραφή τοῦ σημειώματος στὸ περιθώριο τοῦ φ. 2r: *κολισε ἓνα φιλον ἐδῶ εἰς τὸ κατεβατὸν ἐτοῦτο, καὶ [σκ]έπασέ το.*

Δυστυχῶς πολλές εἶναι οἱ ἀβλεψίες καὶ τὰ τυπογραφικὰ λάθη τόσο στὴν εἰσαγωγὴ²⁸ ὅσο καὶ στὴν ἔκδοση τοῦ κειμένου²⁹, γεγονὸς ποὺ ἀδικεῖ τὴν συνολικὴ ἐμφάνιση τοῦ βιβλίου, γιὰ τὸ ὁποῖο ἔχει καταβληθεῖ ἀπὸ τὸν συγγραφέα μόχθος ἀρκετὸς καὶ ἔχει δαπανηθεῖ πολὺς χρόνος. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦταν νὰ μποροῦσαν νὰ διορθωθοῦν σὲ ἐνδεχόμενη ἀνατύπωση.

Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς προηγούμενες παρατηρήσεις, διαθέτουμε πλέον κριτικὰ ἐπεξεργασμένο κείμενο³⁰ τοῦ *Εὐαγγελίου τοῦ Νικοδήμου*, στὸ ὁποῖο θὰ βασισθοῦν οἱ περαιτέρω μελέτες καὶ συζητήσεις περὶ πηγῶν, παραλλήλων, χρονολόγησις κλπ., καὶ ἀναμφίβολα ἡ ἔκδοση αὐτὴ θὰ συντελέσει ὥστε νὰ προωθηθεῖ ἡ ἔρευνα.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΛΑΜΠΑΚΗΣ

Ἰνστιτοῦτο Βυζαντινῶν Ἑρευνῶν/ΕΙΕ

28. Στὸ πρῶτο τμῆμα τῆς εἰσαγωγῆς καὶ στὰ εὐρετήρια ξενίζουν οἱ ἐσφαλμένες ἀποδόσεις ὀνομάτων, τίτλων βιβλίων καὶ ἄλλων, π. χ. *Βιβλιοθηκὴ* (σσ. 16, 116, 327), *Πατριαχικὴ* (σσ. 16, 115, 118, 327), Φ (ἀντὶ τοῦ ὁρθοῦ Ι.) Μανρομάτης (σ. 13 καὶ 23), Π. Βασίλειος ἀντὶ Π. Βασιλείου (σ. 15), Ι. Μ. Φουντούλη ἀντὶ Φουντούλης (σσ. 15, 55), ἀρχιεπισκόπου (σσ. 15, 24), *passionnem* (σ. 15), *Hörandner* ἀντὶ *Hörandner* καὶ *Wiener Byzantinische* ἀντὶ *Byzantinistische Studien*, (σ. 16), μάθοντες (σ. 27), Σ. Εὐστρατιάδες καὶ Ὁ Ἀκολουθία (σ. 54, σημ. 2), Ὀλίου ἀντὶ Ἡλίου (σ. 54, σημ. 7). Στὴν σελ. 59, σημ. 6, ὁ στίχος 1223 τοῦ Χριστοῦ Πάσχοντος παρατίθεται ἐσφαλμένα ὡς *ἐμαρεστῶς ἱκρίῳ* ἀντὶ τοῦ ὁρθοῦ *ἐμπαρεστῶς ἱκρίῳ*. Ἐπίσης: *pretosium* ἀντὶ *pretiosam* (σσ. 66, 77, σημ. 2, 97, σημ. 2), τοὺς πόσας ἀντὶ τοῦ ὁρθοῦ πόδας (σελ. 68, στ. 2), *γένεσθαι* καὶ *αἰωνῶν* (σελ. 71), *ῥήματι* ἀντὶ τοῦ ὁρθοῦ *ῥήγματι* (σελ. 83) γοὺς ἀντὶ γνοὺς (σ. 93, σημ. 13) Ὁρώδου ἀντὶ Ἡρώδου (σ. 104, σημ. 6), *Papagoroulos* ἀντὶ *Panagoroulos* (σ. 105, 106, σημ. 1), *Polliani* καὶ *Πολλανῆ* (ἀντὶ *Pollani* καὶ *Πολλάνη*) καὶ *Ἑλληνομνήμων* (σ. 116), *Καταλόγος* (σσ. 124, 128), *εἶποντος* 133, *ὥτιδον* καὶ *τῇ ψύχῃ* (σ. 151) κ. ἄ.

29. Ἐνδεικτικὰ βλ. 174, 19 *ἱατρέυειν*, σ. 190, 25 *ἔχομεν* ἀντὶ τοῦ ὁρθοῦ *ἔχομεν*, σ. 194 καὶ 195, 7 *ξενοῖς*, σ. 195, σημ. 4 *τίμη* ἀντὶ *τιμῆ*, σ. 201, 15 *εἰδάσιν* ἀντὶ τοῦ ὁρθοῦ *εἰδόσιν*, σ. 225, 15 *σταυρωσώσιν*, σ. 236, 6 *ἀρχάγγελλε*, σ. 239, 39 *ἀφνιδίως*, σ. 247, 5 *κάλον*, σ. 273, 8 *ἐνταφάσαι*, 282, 5 *τραπιώτης*, 294 καὶ 295, 5 *ἡσπασάντο*, σ. 313, 4 *κατέχε* κ. ἄ.

30. Ὡς πρὸς τὸ προβληματικὸ χωρίο 10.1.3c (σ. 238, 47) τοῦτόδυνος *κεκρινόμενον* ἀντὶ τῆς διόρθωσης «τούτου ὀδυνῶς κρινομένου» ποὺ προτείνει ὁ συγγραφέας, προφανῶς πρέπει νὰ διαβάσουμε «τούτου τοῦ δεινῶς κρινομένου».